

«در این جا ، طبقه متوسط تقریباً وجود ندارد»

تظاهرات روزانه علیه گرانی زندگی در ایران
افزایش قدرت خرید در رأس مطالبات قرار دارد ،
در حالی که کشور ، زیر تحریم های بین المللی قرار
داشته و با تورم 40 درصد روبروست .
از غزال گلشیری، لوموند، 2 فوریه 2022
برگردان: بهروز عارفی

کارمندان، معلمان، کارگران، پرستاران، رانندگان اتوبوس، قضات و
حتی نگهبانان زندان ...

در ایران، روزی نیست که هزاران نفر در میدانی یا مقابل یک
ساختمان اداری برای افزایش دستمزد و حقوق و بهبود شرایط زندگی
شان تظاهرات نکنند.

در روزهای اخیر، بازنشستگان وزارت ارتباطات، معلمان و کارگران بار دیگر در خیابان های تهران، اردبیل (شمال-غربی)، کرمانشاه و سنندج (غرب)، همدان (غرب)، یا در مشهد (شمال شرقی) به تظاهرات خیابانی پرداختند.

به عقیده محمد حبیبی، سخنگوی انجمن صنفی معلمان ایران، کثرت تظاهرات درمورد وضعیت اقتصادی، پیش از هر چیز، نتیجه ی «بی لیاقتی رهبران است که باید فساد نظام یافته را هم بر آن افزود». این معلم در یک گفتگوی تلفنی از تهران می گفت: «سیاست های منطقه ای (تهران با همسایگان) موجب تحریم های بین المللی شده که بر زندگی روزمره مردم تأثیر می گذارد. یک لایه کوچک از جامعه از این اوضاع سود اقتصادی می برند، در حالی که اکثریت اهالی، از جمله کارگران و معلمان حتی از امکانات حداقل برای زندگی برخوردار نیستند».

از زمان خروج یک جانبه آمریکا از برجام در سال 2018 در دوران ریاست جمهوری دونالد ترامپ، جمهوری اسلامی مورد تحریم های آمریکا قرار گرفته است. از آن هنگام، تومان، پول ایران 82 درصد از ارزش خود را از دست داده است و تورم از 30% به 40% رسیده است.

بی ثباتی فوق العاده

در حالی که خط فقر برای یک خانواده چهار نفره حدود 400 یورو در ماه تعیین شده، چندین اقتصاددان کشور در مطبوعات تأیید می کنند که دست کم 55% از 81 میلیون نفر جمعیت کشور در وضعیت بی ثباتی فوق العاده قرار دارند.

یک معلم تازه کار به طور متوسط، سه و نیم میلیون تومان حقوق ماهیانه می گیرد (110 یورو) که پیش از بازنشسته شدن، به 10 میلیون تومان (320 یورو) خواهد رسید. افزایش سالیانه حقوق در آغاز هر سال (فروردین) حتی برای جبران افزایش قیمت ها کافی نیست؛ اکنون، تورم سالیانه بیش از 40% است. در نیمه های ژانویه، معلمان در 80 شهر ایران گردهمایی برگزار کردند. تظاهرات قبلی در 13 دسامبر 2021 در 103 شهر انجام شده بود. در بوشهر، صدها معلم برای درخواست افزایش حقوق بازنشستگی به میزان حقوق معلمان شاغل، در مقابل استانداری تجمع کردند. عبدالرضا امانی فر، معلم بازنشسته و عضو پیشین انجمن صنفی

معلمان توضیح می دهد که «اوضاع اقتصادی ما هر روز بدتر می شود و به نظر می رسد که مقامات هیچ برنامه ای برای رفع مشکل ندارند. در این جا، طبقه متوسط وجود ندارد. کفگیر ما به ته دیگ خورده.»

این بازنشسته ی تقریباً شصت ساله با حقوق بازنشستگی 2/7 میلیون تومان (232 یورو) قادر به تأمین هزینه ماهیانه اش نیست. عبدالرضا امانی فر می گوید: «من هر ماه در بازپرداخت وام های بانکی تأخیر دارم. مجبورم از دوستانم قرض بگیرم». او چهار پنج بار در ماه به تهران می رفت؛ اکنون، از نظرمالی امکان رفتن به پایتخت را ندارد. با تأسف می گوید: «حتی یک بار در سال...». اعضای خانواده چهارنفری او دیگر امکان رفتن به رستوران یا «حتی خریدن کتاب را نیز ندارند».

دست مان به گوشت، ماست و شیر نمی رسد...

در روز 13 ژانویه، کامران ساختمانگر، کارگر ساختمان نیز در تظاهرات معلمان در شهر خودش، سنج شرکت کرده بود. این کارگرمعضو سندیکا در همه فعالیت ها شرکت می کند و با فعالان دیگر در ارتباط است. امروز، آنان خواهان بهره مندی از یک بیمه تکمیلی و حق بیکاری و نیز افزایش حداقل حقوق هستند. «سال گذشته، حداقل حقوق در حرفه ی ما فقط 23% افزایش یافت. این میزان کافی نیست». این کارگر، همسر و پسرش مجبورند از خرید گوشت قرمز، شیر یا ماست که غیرقابل دسترس هستند، صرف نظر کنند. کامران ساختمانگر در ارتباط و اتسای توضیح داد «هر سه یا چهار ماه یک بار، کمی مرغ یا ماهی می خوریم. دیگر نمی توانیم، قیمت ها خیلی گران شده اند. در این جا، هزینه ی زندگی به دلار است، و حقوق ما به تومان. قیمت یک بسته پنیر 30 هزار تومان است یعنی 5 برابر گران تر از یک سال پیش».

به عقیده ی علی کدیور، استاد جامعه شناسی و مطالعات بین المللی در کالج بوستون (ماساچوست)، بر تعداد این گردهمایی ها افزوده شده است، چرا که «اعتماد مردم به نهادهای سیاسی منتخب مثل مجلس یا شوراهای شهر که در گذشته کمابیش جامعه را نمایندگی می کردند، از بین رفته است». میزان عدم مشارکت در انتخابات ریاست جمهوری سال 2021، 2/51% و در آخرین انتخابات مجلس در سال 2020، 4/57% بود. علی کدیور ادامه داد «در چنین وضعیتی و در حالی که اوضاع اقتصادی کشور مرتباً وخیم تر می شود، جامعه کوشش می

کند راه های دیگری برای طرحِ مطالبات بیابد و تظاهرات یکی از آن هاست».

«استراتژیِ موثر»

اما، این اعتراض ها بدونِ تلافی نمی مانند. امروز، ده ها معلم و کارگر به خاطر فعالیت های صنفی -سندیکائی در زندان به سر می برند. محمد حبیبی از کانون صنفی معلمان به اتهام «اجتماع به قصد اقدام علیه امنیت ملی» از 2017 تا 2020 در زندان بود. کامران ساختمانگر نیز در سال 2019، تقریباً سه ماه در سلول انفرادی گذرانده است. در اواسط این ماه (فوریه) او باید برای گذراندن محکومیت شش ساله «به اتهام اقدام علیه امنیت ملی» خود را به زندان معرفی کند.

در حال حاضر، سرکوب علیه این گردهمایی ها به اندازه سرکوب های امواج تظاهرات در نوامبر 2019 وحشیانه نیست. علی کدیور توضیح می دهد که «این جنبش ها با مطالبات دقیق به خوبی سازمان یافته اند و هرگز از خطوط قرمز از جمله [انتقاد علیه] علی خامنه ای، رهبرگذر نمی کنند». و ادامه می دهد «به علاوه، آنان استراتژی موثری را دنبال می کنند، که عبارت است از مذاکره با مسئولان سیاسی در عین حال که در فضای عمومی به مبارزه ادامه می دهند».